

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การปฏิรูปการศึกษาใน พ.ศ. 2542 ทำให้การจัดการศึกษามีการเปลี่ยนแปลงในด้านการจัดหลักสูตรที่ใช้ทั้งหลักสูตรแกนกลางควบคู่กับหลักสูตรสถานศึกษา กระบวนการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การสอนแบบบูรณาการและการวัดและประเมินผล โดยที่การวัดและประเมินผลในแนวปฏิรูปนั้นต้องมีความสอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนแต่ละคน จุดประสงค์ของการประเมินไม่ได้มีเพื่อบอกว่าใครสอบผ่านหรือตก แต่เป็นไปเพื่อเพิ่มหรือเสริมกำลังใจในการเรียนรู้ของผู้เรียนและขยายความสามารถของผู้เรียนออกไปนอกห้องเรียนสู่ชีวิตประจำวัน การประเมินแนวใหม่เน้นดูพัฒนาการของผู้เรียนอย่างต่อเนื่องทั้งก่อน ระหว่างและหลังการเรียนรู้ ดังนั้นการประเมินจึงเกิดขึ้นตลอดเวลา โดยผู้เรียนสามารถประเมินตนเองร่วมกับเพื่อนและผู้สอนได้ (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์, 2544)

การประเมินแนวใหม่ที่เน้นพัฒนาการของผู้เรียนมีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ในหมวด 4 แนวทางการจัดการศึกษา มาตรา 26 ว่าด้วยเรื่องให้สถานศึกษาจัดการประเมินโดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรมการเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอนตามความเหมาะสมของแต่ละระดับและรูปแบบการศึกษา จะเห็นได้ว่าหลังจากการปฏิรูปการศึกษามีการกล่าวถึงพัฒนาการของผู้เรียนมากขึ้น จึงเป็นสิ่งที่ผู้สอนต้องให้ความสำคัญมิใช่เพียงการพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ของผู้เรียนแล้วตัดสินว่าใครเรียนรู้ได้มากกว่ากันเช่นที่ผ่านมา

การวัดพัฒนาการของผู้เรียนสามารถทำได้หลายวิธี ไม่ว่าจะเป็นวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการตามทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการแนวใหม่ และการวัดคะแนนพัฒนาการตามทฤษฎีการตอบสนองข้อสอบ แม้จะมีวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการหลายวิธีก็ตาม แต่เมื่อคำนึงถึงความเป็นไปได้และความสะดวกในการนำไปใช้แล้วพบว่าผู้สอนส่วนใหญ่จะใช้วิธีการวัดคะแนนพัฒนาการตามทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม เพราะเป็นวิธีที่สะดวกในการนำไปใช้ สามารถทำความเข้าใจและวิเคราะห์ข้อมูลได้ง่าย

สำหรับวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการตามทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิมนั้นก็มีหลายวิธี แต่ละวิธีต่างก็มีทั้งจุดเด่นและจุดด้อย บางวิธีก็พัฒนามาจากวิธีเดิมแต่ได้แก้ไขจุดอ่อนของวิธีนั้นๆ เพื่อให้ได้วิธีวัดคะแนนพัฒนาการที่ดีขึ้น (อรุณี อ่อนสวัสดิ์, 2537; สมถวิล วิจิตรวรรณ, 2543;

อวยพร เรื่องตระกูล, 2544) และจากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการวัดคะแนนพัฒนาการ ในปัจจุบันพบว่า นักวิจัยให้ความสนใจในการพัฒนาวิธีการวัดคะแนนพัฒนาการให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง แสดงว่าพัฒนาการของผู้เรียนยังเป็นเรื่องที่น่าสนใจ ในการศึกษาพัฒนาการของผู้เรียน ตามการประเมินแนวใหม่ที่เน้นดูพัฒนาการของผู้เรียนอย่างต่อเนื่องทั้งก่อน ระหว่างและหลังการเรียนรู้ วิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนทราบถึงพัฒนาการว่าตนเองมีความรู้ ความสามารถหรือทักษะต่างๆ เป็นไปตามจุดประสงค์ที่กำหนดในแต่ละหน่วยการสอนหรือไม่ ผู้สอนสามารถทำได้โดยการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ไปยังผู้เรียน

การให้ข้อมูลย้อนกลับเป็นวิธีการหนึ่งในการประเมินความก้าวหน้าในระหว่างเรียน (Formative Evaluation) เป็นสารสนเทศที่มีประโยชน์ ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงจุดเด่น จุดด้อยของตนเพื่อเป็นการเสริมแรงการเรียนรู้หรือนำไปปรับปรุงแก้ไขกับงานของตนครั้งต่อไป ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีผลการเรียนดีขึ้นได้ ในขณะที่เดียวกันผู้สอนก็ได้รับประโยชน์จากการที่ได้ทราบสภาพการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าควรถูกส่งเสริมหรือปรับปรุงเรื่องใด เพื่อที่จะได้จัดทิศทางการสอนได้อย่างถูกต้อง (Bloom, 1976 อ้างถึงใน เบญจวรรณ เลิศเมธากุล, 2545) อย่างไรก็ตาม การให้ข้อมูลย้อนกลับต้องให้อย่างระมัดระวัง เพื่อให้ผู้เรียนได้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่เฉพาะเจาะจงเข้าใกล้เกณฑ์ที่กำหนดไว้มากขึ้น (Deese and Hulse, 1968 อ้างถึงใน เบญจวรรณ เลิศเมธากุล, 2545; Konold, Miller, and Konold, 2004; Ding, 1998 cited in Konold et al., 2004)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูลย้อนกลับทั้งในและต่างประเทศพบว่า มีรูปแบบในการข้อมูลย้อนกลับหลายรูปแบบที่ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีขึ้น ในงานวิจัยของไทยจะพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการระบุข้อผิดพลาด คำตอบที่ถูก มีการบันทึกข้อคิดเห็นหรือบอกข้อบกพร่องแก่ผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าแบบอื่น (กรรณิการ์ ปิ่นทอง, 2537; ประเสริฐ ชุนชำนาญ, 2537; ประเสริฐศักดิ์ ลัทธิธรรม, 2537; อภิวรรณ ชิมเรือง, 2545; เบญจวรรณ เลิศเมธากุล, 2545; ไสริยา หนูทอง, 2546) ในขณะที่งานวิจัยของต่างประเทศพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับที่มีความเฉพาะเจาะจง มีการบอกจุดเด่น จุดด้อยหรือระบุข้อผิดพลาดเพื่อให้ผู้เรียนได้แก้ไขจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนมากกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบกว้างๆ (Higgins, Hartley and Skelton, 2002; Konold et al., 2004 and Kelly, 2004) ในขณะที่บางงานวิจัยพบว่า ผู้เรียนต้องการข้อมูลย้อนกลับในรูปแบบของการให้คะแนนหรือเกรดมากกว่าแบบข้อคิดเห็น เนื่องจากการให้คะแนนทำให้ทราบระดับความสามารถของตนและอยากพัฒนาผลงานของตนให้ได้คะแนนสูงขึ้นอีก (Smith and Gorard, 2005 and William & Black, 2002 cited in Smith et al., 2005)

จากผลการวิจัยที่กล่าวมาทำให้ผู้วิจัยทราบถึงรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนหลายรูปแบบ แต่ละรูปแบบต่างก็มีข้อดีต่างกันไป ผู้วิจัยได้เลือกผสมผสาน

แต่ละรูปแบบเข้าด้วยกันได้เป็นรูปแบบใหม่ 2 รูปแบบดังนี้ รูปแบบที่ 1 เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยการวงกลมที่ผิดให้ทุกที่แต่ไม่แก้ไขให้ มีการเขียนข้อคิดเห็น (Comment) เกี่ยวกับข้อบกพร่องที่พบและบอกแนวทางการปรับปรุง แล้วจึงให้คะแนนงานเขียนตามเกณฑ์ที่กำหนด และรูปแบบที่ 2 เป็นการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการวงกลมที่ผิดให้ทุกที่พร้อมกับแก้ไขที่ถูกต้องให้และเขียนข้อคิดเห็น (Comment) เกี่ยวกับข้อบกพร่องที่พบและบอกแนวทางการปรับปรุง ทั้ง 2 รูปแบบนี้เป็นรูปแบบที่ผู้วิจัยจะให้ในกลุ่มทดลอง และจะมีอีกรูปแบบหนึ่งที่ให้ในกลุ่มควบคุม ซึ่งเป็นรูปแบบการตรวจงานทั่วไปที่ผู้สอนส่วนใหญ่ใช้ในการตรวจ ดังนั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับไปยังผู้เรียนในการวิจัยครั้งนี้จะมี 3 รูปแบบ ซึ่งผู้วิจัยต้องการศึกษาว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่แตกต่างกัน จะส่งผลต่อพัฒนาการของผู้เรียนหรือไม่ จึงจำเป็นที่จะต้องเลือกวิชาที่เหมาะสมกับการให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการเขียน และวิชาที่ผู้วิจัยเห็นว่ามีความเหมาะสมคือ วิชาภาษาอังกฤษเกี่ยวกับทักษะการเขียน ซึ่งเป็นหนึ่งในวิชาที่ผู้เรียนส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์อยู่ในระดับพอใช้และควรปรับปรุง ดังนั้นวิชานี้ น่าจะเป็นตัวอย่างที่ดีของการศึกษาว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ดีขึ้นหรือไม่ ซึ่งผู้วิจัยจะใช้คะแนนผลสัมฤทธิ์ที่ได้ในการทดสอบแต่ละครั้งเป็นตัวชี้วัดพัฒนาการที่เกิดขึ้น

ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนกว่าทักษะอื่นๆ เนื่องจากการเขียนต้องอาศัยความรู้จากทักษะการฟัง พูด อ่านมาเป็นพื้นฐานในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ของผู้เขียนออกมาเป็นตัวอักษรที่สามารถสื่อความหมายกับผู้อ่านได้ตรงตามที่ต้องการ การจะศึกษาถึงพัฒนาการในการเขียนสามารถทำได้โดยให้ผู้เรียนฝึกเขียนเรื่องต่างๆ โดยหลักในการเขียนต้องเริ่มจากง่ายไปหายาก (Rivers, 1970 อ้างถึงใน วิภา รัชงาม, 2534: Valette and Disick, 1972 อ้างถึงใน ศศิธร จ่างภากร, 2531) แล้วพิจารณาว่าในการเขียนพบข้อผิดพลาดเรื่องใดบ้าง มากน้อยเพียงใด จากนั้นจึงให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบต่างๆกลับไปยังผู้เรียน เมื่อผู้เรียนได้ฝึกเขียนครั้งต่อไป ผู้สอนควรสังเกตว่าผู้เรียนมีการปรับปรุงเพื่อไม่ให้เกิดข้อผิดพลาดเรื่องเดิมหรือเขียนได้ถูกต้องมากขึ้นหรือไม่ เพื่อจะได้ทราบถึงพัฒนาการของผู้เรียน

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับไปยังผู้เรียน ช่วยให้ผู้เรียนได้รับสารสนเทศที่เป็นประโยชน์คำอธิบายไปใช้เสริมแรงหรือปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น และจากการศึกษางานวิจัยทั้งในและต่างประเทศพบว่า ส่วนใหญ่จะมีการศึกษาเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบต่าง ๆ ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหรือทักษะการเรียนรู้วิชาใดวิชาหนึ่ง มีเป็นส่วนน้อยที่จะศึกษาถึงพัฒนาการของผู้เรียนที่เกิดขึ้นจากการได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจศึกษาว่าหากผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ต่างกันแล้ว จะช่วยให้มีพัฒนาการทางเรียนรู้ที่ดีขึ้นหรือไม่ โดยใช้การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในช่วงเวลาต่าง ๆ กันเป็นตัวชี้วัดพัฒนาการที่เกิดขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะการเขียนของผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงหลังจากที่ได้รับข้อมูลย้อนกลับต่างรูปแบบจากผู้สอน
2. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนและระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีผลต่อคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนและระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีผลต่อคะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
4. เพื่อวิเคราะห์รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนที่เหมาะสมกับระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียน
5. เพื่อศึกษาความต้องการของผู้เรียนในการได้รับข้อมูลย้อนกลับครั้งต่อไป

สมมติฐานการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับการให้ข้อมูลย้อนกลับต่างรูปแบบไปยังผู้เรียนที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และพัฒนาการของผู้เรียน (กรรณิการ์ ปิ่นทอง, 2537; ประเสริฐ ชุนชำนาญ, 2537; ประเสริฐศักดิ์ ลักธิธรรม, 2537; ขวี่วรรณ ฉิมเรือง, 2545; เภญจวรรณ เลิศเมธากุล, 2545; โสริยาหนูทอง, 2546; Higgins et al., 2002; Konold et al., 2004; Kelly, 2004; Smith et al., 2005 and William & Black, 2002 cited in Smith et al., 2005) ผลการวิจัยพบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับแบบเฉพาะเจาะจง บอกจุดเด่น จุดด้อย มีการเฉลยคำตอบที่ถูกต้อง มีการให้คะแนนหรือเกรด จะทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบตรงจุด - ผิด ไม่เฉลยที่ผิด มีการเขียนข้อคิดเห็นสั้นๆ หรือเขียนประเมินผลงานเพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม บางงานวิจัยก็พบว่า การให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบต่างๆตามที่กล่าวมาทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน และเมื่อทำการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับแบบต่างๆกับอีกตัวแปรหนึ่ง อาจเป็นวิธีการสอน วิธีการเรียนหรือรูปแบบการฝึกและอื่นๆพบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ศึกษาที่ส่งผลต่อคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้แนวทางในการตั้งสมมติฐานดังนี้

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

จากการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนและระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ส่งผลต่อคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ คาดว่าไม่น่าจะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อคะแนนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

จากการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนและระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ คาดว่าน่าจะมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่ส่งผลต่อคะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

สมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้สอนที่เหมาะสมกับระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียนทั้งกลุ่มอ่อน ปานกลางและเก่ง น่าจะเป็นรูปแบบที่ 1 และรูปแบบที่ 2 มากกว่ารูปแบบที่ 3

ขอบเขตการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตการวิจัยไว้ ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร

2. ตัวแปรที่ศึกษาในการวิจัยครั้งนี้ แบ่งเป็นตัวแปรอิสระ 2 ตัวและตัวแปรตาม 1 ตัว ตัวแปรอิสระ 2 ตัว ได้แก่

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับของผู้เรียน มี 3 รูปแบบ ดังนี้

- รูปแบบที่ 1 การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการวงกลมที่ผิดให้ทุกที่แต่ไม่แก้ไขให้ มีการเขียนข้อคิดเห็น (Comment) เกี่ยวกับข้อบกพร่องที่พบและบอกแนวทางการปรับปรุง แล้วจึงให้คะแนนงานเขียนตามเกณฑ์ที่กำหนด

- รูปแบบที่ 2 การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการวงกลมที่ผิดให้ทุกที่พร้อมกับแก้ไขที่ถูกต้องให้ และเขียนข้อคิดเห็น (Comment) เกี่ยวกับข้อบกพร่องที่พบและบอกแนวทางการปรับปรุง

- รูปแบบที่ 3 การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการวงกลมที่ผิดให้ทุกที่แต่ไม่แก้ไขให้ และประเมินผลงานโดยเขียน Excellence, Good, Well Done, Fair Work, Fairly Good, Improve

ระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

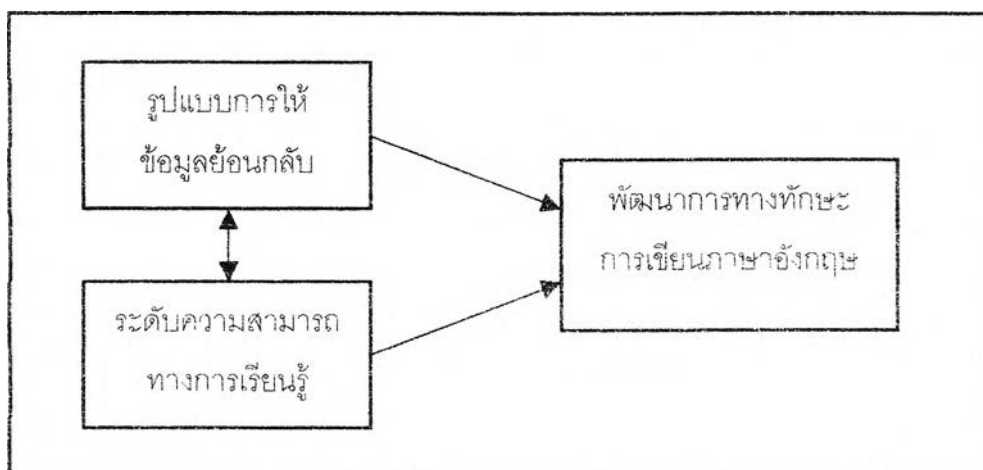
ผู้เรียนกลุ่มเก่ง หมายถึง ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับ 3.5 ขึ้นไป

ผู้เรียนกลุ่มปานกลาง หมายถึง ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับ 2.5 – 3.5

ผู้เรียนกลุ่มอ่อน หมายถึง ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่า 2.5

ตัวแปรตาม 1 ตัว ได้แก่ คะแนนพัฒนาการทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ซึ่งวัดจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการทดสอบก่อนเรียน การฝึกเขียนและการทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 2

กรอบแนวคิดในการวิจัย

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง กระบวนการที่ผู้เรียนได้รับข้อมูลเพื่อสะท้อนผลงานหรือการกระทำของตนเองเป็นอย่างไร อาจเป็นการเสริมแรงหรือบอกให้ผู้เรียนปรับปรุงแก้ไขซึ่งจะมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมกรรมการเรียนให้เป็นที่ไปในทางบวก

การให้ข้อมูลย้อนกลับด้วยการเขียน หมายถึง วิธีการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างหนึ่ง ที่ผู้สอนใช้สื่อสารกับผู้เรียนด้วยการเขียนเป็นข้อความหรือข้อคิดเห็นต่างๆ

รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับ หมายถึง รูปแบบในการเขียนข้อมูลย้อนกลับกลับไปยังผู้เรียน ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดไว้ 3 รูปแบบ ได้แก่

รูปแบบที่ 1 (F₁) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการวงกลมที่ผิดให้ทุกที่แต่ไม่แก้ไขให้ มีการเขียนข้อคิดเห็น (Comment) เกี่ยวกับข้อบกพร่องที่พบและบอกแนวทางการปรับปรุง แล้วจึงให้คะแนนงานเขียนตามเกณฑ์ที่กำหนด

รูปแบบที่ 2 (F₂) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการวงกลมที่ผิดให้ทุกที่พร้อมกับแก้ไข ที่ถูกต้องให้และเขียนข้อคิดเห็น (Comment) เกี่ยวกับข้อบกพร่องที่พบและบอกแนวทางการปรับปรุง

รูปแบบที่ 3 (F₃) การให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการวงกลมที่ผิดให้ทุกที่แต่ไม่แก้ไขให้ และประเมินผลงานโดยเขียน Excellence, Good, Well Done, Fair Work, Fairly Good, Improve

การให้ข้อมูลย้อนกลับ 2 รูปแบบแรกเป็นรูปแบบที่ให้ในกลุ่มทดลอง สำหรับการให้ข้อมูลย้อนกลับรูปแบบที่ 3 ซึ่งเป็นรูปแบบทั่วไปที่ผู้สอนส่วนใหญ่ใช้อยู่ในปัจจุบัน ผู้วิจัยได้กำหนดให้รูปแบบที่ใช้ในกลุ่มควบคุม

ระดับความสามารถทางการเรียนรู้ของผู้เรียน หมายถึง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนในระดับที่แตกต่างกัน โดยกำหนดให้

ผู้เรียนกลุ่มเก่ง หมายถึง ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับ 3.5 ขึ้นไป

ผู้เรียนกลุ่มปานกลาง หมายถึง ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับ 2.5 – 3.5

ผู้เรียนกลุ่มอ่อน หมายถึง ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่า 2.5

ผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น หมายถึง ผู้เรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปีการศึกษา 2548 ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร

คะแนนพัฒนาการ หมายถึง คะแนนการเปลี่ยนแปลงที่แสดงถึงพัฒนาการทางการเรียนรู้ของผู้เรียนหลังจากที่ได้รับการเรียนการสอน

พัฒนาการทางทักษะการเขียน หมายถึง การวัดผลการเรียนรู้ของผู้เรียนจากระยะหนึ่งไปอีกระยะหนึ่งว่าแนวโน้มของคะแนนในแต่ละช่วงเมื่อเทียบกับแล้ว เพิ่มขึ้นหรือลดลงเท่าใดและอย่างไร ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดให้ ผู้เรียนมีพัฒนาการทางทักษะการเขียน 4 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 หมายถึง ระยะการทดสอบก่อนเรียน

ระยะที่ 2 หมายถึง ระยะการฝึกเขียน

ระยะที่ 3 หมายถึง ระยะการทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 1

ระยะที่ 4 หมายถึง ระยะการทดสอบหลังเรียนครั้งที่ 2

ซึ่งพัฒนาการทั้ง 4 ระยะ จะถูกแบ่งออกเป็น 6 ช่วง ดังนี้

ช่วงที่ 1 หมายถึง คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ระยะที่ 1 เทียบกับระยะที่ 2

ช่วงที่ 2 หมายถึง คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ระยะที่ 2 เทียบกับระยะที่ 3

ช่วงที่ 3 หมายถึง คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ระยะที่ 3 เทียบกับระยะที่ 4

ช่วงที่ 4 หมายถึง คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ระยะที่ 1 เทียบกับระยะที่ 3

ช่วงที่ 5 หมายถึง คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ระยะที่ 2 เทียบกับระยะที่ 4

ช่วงที่ 6 หมายถึง คะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ระยะที่ 1 เทียบกับระยะที่ 4

ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความชำนาญในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และประสบการณ์ โดยอาศัยความรู้ด้านคำศัพท์ ไวยากรณ์ การเลือกใช้คำอย่างถูกต้องเหมาะสม

ตามหลักภาษาอังกฤษ ผ่านการเรียงลำดับความคิดอย่างมีระบบออกมาเป็นตัวอักษร เพื่อให้สามารถสื่อสารกับผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ประโยชน์เชิงวิชาการ

1.1 การให้ข้อมูลย้อนกลับหลายรูปแบบไปยังผู้เรียน ทำให้สามารถเปรียบเทียบได้ว่าผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับรูปแบบใดแล้วช่วยให้ผลการเรียนดีขึ้น ซึ่งดีกว่าการให้ข้อมูลย้อนกลับเพียงรูปแบบเดียวแก่ผู้เรียน

1.2 การให้ข้อมูลย้อนกลับไปยังผู้เรียนอย่างสม่ำเสมอ ช่วยให้ผู้เรียนสามารถปรับปรุงตนเองได้อย่างต่อเนื่องและช่วยให้ทั้งผู้เรียนและผู้สอนมีปฏิสัมพันธ์กันมากขึ้น

2. ประโยชน์ด้านการนำไปใช้

2.1 ทำให้ผู้สอนได้รูปแบบการให้ข้อมูลย้อนกลับที่เหมาะสมกับระดับความสามารถทางการเรียนรู้และความต้องการของผู้เรียน เป็นการช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนทางหนึ่ง

2.2 ทำให้ผู้สอนได้คู่มือการตรวจงานเขียนและการให้ข้อมูลย้อนกลับไปยังผู้เรียนไว้สำหรับตรวจงานให้มีหลักการตรวจแบบเดียวกัน เพื่อจะได้มีความเป็นปรนัยในการตรวจมากยิ่งขึ้น